

Det Radikale Venstre støtter altså forslaget.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal forklare, hvorfor Enhedslisten må indtage en skeptisk holdning.

Jeg nødsages til at afvise dette forslag, hvis ikke vi får præciseret nogle forhold i forslaget, og hvis vi ikke får gennemført nogle ændringer. Men jeg vil godt for at forklare dette synspunkt lige rekapitulere, hvordan loven egentlig er kommet til verden, sådan en lille historisk ekskursion.

I 1995 var Enhedslisten med til at indføre CO₂-afgifter på erhvervslivets energiforbrug, og forudsætningen for, at vi kunne gå med til det, var, at der blev afsat en pulje, som erhvervslivet kunne få tilbage som tilskud til energibesparende investeringer. Så blev der forhandlet, og resultatet af de forhandlinger blev, at der i alt blev afsat små 2 mia. kr. hen over 4 år. Det er altså spillereglerne for denne pulje, som nu er til debat, og jeg vil godt lige benytte lejligheden til at knytte nogle kommentarer til, hvordan regeringen i praksis har forvaltet puljen, der som bekendt rummer en ganske pæn sum af ubrugte midler.

For godt 1 år siden stillede vi fra Enhedslistens side en række spørgsmål om tilskudsordningen. Det fremgik af svarene, at næsten halvdelen af de midler, som hidtil var blevet anvendt, var gået til etablering af industrielle kraftvarmeanlæg i erhvervslivet.

Enhedslisten ser positivt på små naturgasbaserede, decentrale kraftvarmeanlæg som sådan, men det springende punkt er at benytte tilskudsmidlerne hertil, for de fremmer jo ikke nødvendigvis energibesparelser i virksomhederne som sådan. Når vi alligevel hidtil stiltienede har valgt at acceptere denne anvendelse af midlerne, skyldes det, at vi erkender en positiv CO₂-effekt ved at lade virksomhederne gå over til naturgasbaserede kraftvarmeanlæg. Det er klart nok, og det er godt nok, at disse anlæg som sådan har den effekt, især når de er naturgasbaserede.

Som udgangspunkt var jeg i hvert fald ikke urimelig stemt over for loven. Men jeg nævnte også, at vi skulle se den i en større sammenhæng, og efter at have studeret forslaget her nærmere, mener jeg, at vi faktisk er nået til grænsen for, hvad jeg mener det er rimeligt at anvende midlerne til i betragtning af, at denne pulje rent faktisk skulle bruges til at fremme energibesparelser.

Det fremgår af forslaget, at den foreslåede forhøjelse af tilskudsprocenten fra 30 til 40 i praksis skal omfatte tilskud til solceller, og det er fint nok, for det er godt nok med solceller. Men så kommer problemet, for det gælder også industrielle kraftvarmeanlæg baseret på naturgas og også biomasse, står der. Det vil sige, at forslaget ikke har noget med energibesparelser at gøre, som vi forstår det.

Jeg kan se, at jeg skal til at slutte, og derfor vil jeg gerne indskærpe, at hvis vi skal bidrage til, at dette forslag gennemføres, skal der foretages nogle kirurgiske indgreb, som betyder, at den højere tilskudsprocent også skal omfatte energibesparelser. Det betyder, at vi skal ind og se på de armaturer, de energifrådsende maskiner osv., der findes, og kan vi få en bemærkning ind i forslaget om, at nu vil man gå målrettet i kødet på energifrådserne – maskiner, armaturer, pumper osv. – ja, så vil vi gerne være med. Men det er et tilsagn, som er nødvendigt for os.

Kim Behnke (FP):

For år tilbage, da et flertal i Folketinget bestående af Socialdemokratiet, De Radikale, SF og senere også Enhedslisten indførte CO₂-afgiften, var Fremskridtspartiet modstander af den. Vi mener, CO₂-afgiften er konkurrenceforvridende, og at den ødelægger konkurrencemulighederne for dansk erhvervsliv, fordi den forudsætning, der i sin tid blev lagt til grund, nemlig at de andre EU-lande nok også indførte en CO₂-afgift, aldrig er blevet opfyldt. De andre lande har for længst erkendt, at formen for regulering af energiforbruget med en CO₂-afgift er uhensigtsmæssig.

Vi har også, som årene er gået, fået fremlagt en 4-5 ændringslove, for hver gang man laver regler for, om en proces er tung proces, let proces, eller om der er tale om kontorer og rumopvarmning – ja, hver gang man trækker en ny streg, laver en skillelinje – opstår der nye problemer. Vi har derfor mange gange været udsat for, at man fra regeringens side har været nødt til at ændre reglerne for, hvordan CO₂-afgiften overhovedet skal opkræves.

Man gik ud fra i sin tid, at det at få pengene sendt tilbage til erhvervslivet måtte være en smal sag, for når nu alle disse penge lå frit tilgængeligt, ville det vel ikke være noget problem for erhvervslivet at komme, når de blev inviteret til dans om guldkalven. Men vi har jo oplevet, at sådan er det bestemt ikke gået. I